

A uent, ne quid obterant imprudentes, tantaq; illi imbecillioris huius gregis reuerentia, ut vel feri ex arietis conspectu mirifice cicerentur, lenesq; atq; tractabiles fiant. autor Plutarchus Symposiacōn XII. Quid quod aberrantem hominē in solitudine factum obuiam nō modō nō trucidant, aut alia afficiunt iniuria, sed clementer & placide sese duces præbent, & viam illi cōmonstrant? Quod verō de sermone dicebamus, quē patrium intelligant, ac etiam certū eos inter se habere tradit Oppianus, verūm nō nisi à magistris suis intellectū. Iam illud ætati nostræ claro innotuit experimento, eos magistri sui dicto audientes esse, siue progrediendū, siue regrediendū sit: quē feriāt, quibus abstineant, quos inuadant, ubi temperandū iræ, ex ipsius magistri sermone cognoscere: ut nō immeritō confirmata sit opinio, huiusmodi esse quandā illi belluæ cū genere humano societate, ut M. Tullij dictum ea re super identidem vsurpemus. Cū igitur elephas iusti & moderati imperij species quodāmodo esse videatur, merito Regis nomē, tū ob virtutes, quas superius in eo recensuimus, tū ob hanc ipsam mansuetudinem atq; clementiā adeptus est. M. Antonius cognomento

B Philosophus, nihil quicquam esse dicebat quod Imperatorem Romanū magis commendaret gentibus, quā clemētia, eaq; de causa, neq; quidē in rebelles suos sæuitum voluit. Hæc Cæsarem Deorū adscripsit numero, hæc Augustū consecrauit, hæc Pio cognomentum dedit, hæc eadem de causa Senatus Ro. ti more eo liberatus, quem ex Maximini Imp. immanitate cōtraxerat, clementissimis Imp. Maximo Balbino et Gordiano statuas cū elephantis decreuit. Quamuis alia de causa Gordiano tertio quadrigæ elephantorum decretæ sunt, quippe ut qui Persas vicisset triumpho Persico triumpharet. Sed qualis ea in animali bruto māsuetudo fuit, quā recitat Plutarchus Romæ cū pueri quidam per lasciuiam elephātis promuscidem stylis pupigissent, iratus ille vnum ex illis arripuit, eū in sublime iaculaturus, sublatoq; ad hoc præmetu puerorum ingenti clamore, socij morturi vicem deplorantium, tanto omnium more elephas intellecto, arreptum puerum humi molliter deposuit, satis habens metu illo puerilem audaciam castigasse.

IRA LACESSITA.

C Vamuis verō ita natura mansueti sint, in iras tamen acriter incitatur, perturbatiq; irritatione (aliqua acerbiorē immaniter efferascūt) Iustus enim ut in Diuinis habet literis, cū irascitur, peior est eo casu tā hostibus quā ductoribus suis perniciosi. Quā in eo animali naturā cū nō ignoraret Annibal, eā in vsū suū cōuertit: quippe cū in prælati fluminis transitū elephātis compellere nō posset, neq; materię qua naues cōficeret copiā haberet, ferocissimū elephāntē sub aure vulnerari iussit, percussoremq; transnato statim flumine procurrere: elephas exasperatus ad persequendum sui doloris autorem, transiit amnem, & ita reliquis idem audendi exemplum fecit, ut Stratagematōn libro primo apud Iulium Frontinū habetur: idq; in traiciendo Rhodano factum Lilius tradit: quamuis variatam actæ rei memoriā esse confiteatur. Sanē Mauri affirmant cor duplex elephanto esse, altero quidē irasci, altero ad lenitatem induci: atq; hoc illud est quod horum vtrunq; munus supra modū